

Kendini nasıl idrak edersin? Aynaya bakarsın ve nasıl göründüğünü anlarsın. Nasıl olduğunu, kendi oluşunu nasıl idrak edersin?

Başkaları üzerinden, insanların üzerindeki görüntümüzden anlarız bunu ama insanlar da kusursuz ayna değildir. Kendi kusurlarını da bizim görüntümüze karıştırabilirler. Birden fazla aynaya bakarız, belki, onların yansıttığı ortak, benzer şeyler varsa o zaman kendimizi, *nasıl olduğumuzu* söyleyebiliriz.

Bu da zor, çünkü bir yandan biz de her aynaya farklı poz veriyoruz. Bir insana nasıl davranacağım, onu nasıl gördüğümle alakalı oluyor, ne yakınlıkta, ne beceride, hangi merakları var? Ondan ne istiyorum, benden ne istiyor? O halde insanların ayna olduğu *metaforu* da biraz yersiz, insanlar ayna değil, belki hepimiz çamurdan heykelcikleriz, kendimizi sadece başkasına dokunduğumuzda hissediyoruz. Biriyle konuşuyorum ve kendi düşüncelerimi farkediyorum, birine yalan söylüyorum, ne kadar kötü olduğumu farkediyorum, birinden kazık yiyorum, ne kadar saf olduğumu anlıyorum, birini seviyorum, ne kadar muhtaç olduğumu farkediyorum, yarışıyorum ve kazanıyorum, içimdeki kibir başını gösteriyor, yarışıyorum ve kaybediyorum, içimdeki umutsuzluk ve dünyaya bağlılık sel olup akmaya başlıyor, yarışmıyorum ve kaçıyorum, yargılanmaktan ne kadar korktuğumu anlıyorum, başarılı oluyorum, yerim burasıymış diyorum, başarısız oluyorum, neden buradayım diyorum...

Hasılı insanlar *ayna* gibi birbiriyle pasif ilişkide olan, sadece *yansıtan* varlıklar değil, birbirimize çarpıp şekil veren kurumamış çamurdan heykelleriz. Çarpmadan önce belki böyle değildim, ama şimdi kalbimin ortasında bir boşluk hissediyorum.